

Om bønn

Ofte tenker menneskeheten: ” Siden Gud kjenner hvert menneskehjerte, hvilken betydning har det da om en utfører bevegelser og handlinger når bønnen blir fremsagt. Ville det ikke være tilstrekkelig om man satt i taushet og tenkte på Gud? ”Svaret er at det er i overensstemmelse med din bevissthet om bønn, om din bønn når frem til Gud. Hvis kroppen er stille og bare ditt sinn arbeider, vil en del av ditt vesen be og en del ikke, for du består både av kropp og sinn. Når sinnet er i bønn, må derfor kroppen også være det for å gjøre det fullstendig. I virkelig-heten er Gud inni deg, og ettersom Han er inni deg, er du Guds instrument, og gjennom deg erfarer Gud den ytre verden. Du er det beste instrumentet til å føre og lede deg selv til Gud. Derfor blir bønnen fullstendig gjennom tanke, ord og handling.

Så er det en annen tanke. Det neste spørsmålet er: ”Når Gud allerede vet hva vi ønsker, hva som er godt for oss og hva vi behøver, hvorfor skulle vi da be ham om det? Han vet det jo.” Til dette vil jeg for det første sitere Kristi ord: ”Bank på, og det skal lukkes opp for dere, be, og dere skal få.” Med andre ord vet Gud hva du trenger. Han kjenner ditt behov, men behovene blir tydeligere når det ikke bare uttrykkes av sinnet eller kroppen, men av hele ditt vesen. Det er hemmeligheten.

Spørsmålet ”Hvorfor behøver Gud lovprisning fra oss? Hvem er vi at vi skal prise Gud?” besvares slik: Vi kan aldri prise Ham nok, og vår pris kan aldri bli tilstrekkelig, men uansett når vi priser Ham, er sjelen samtidig velsignet med inntrykket av Guds herlighet. Sjelen kan lovprise Gud ett øyeblikk og likevel ønske å prise Ham mer. Den hungrer og tørster konstant etter å finne skjønnhetens fullkommenhet. Når vi gjør vårt ytterste for å prise Guds skjønnhet, fylles sjelen med lykksalighet. Bare å uttrykke Guds navn er en fryd som kan fylle sjelen med lys og glede og lykke på en måte som intet annet kan.